

תת"ע 44686/04 - מ.י. ענף תנועה ת"א נגד גיל מדני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 44686-04 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' מדני
תיק חיצוני: 02332032370

בפני	כב' השופט דן סעדון
מאשימה/ משיבה	מ.י. ענף תנועה ת"א
נגד	גיל מדני
נאשם/ מבקש	גיל מדני

החלטה

לפני בקשה לחישוב תקופת פסילה.

רקע

ביום 18-11-2004 נשפט המבקש בהיעדרו על ידי כב' השופט איזקסון בבימ"ש זה ונגזרה עליו, בין היתר, תקופת פסילה בת 3 שנים מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה.

טענות המבקש

המבקש עותר לחשב את תקופת הפסילה כך שזו תחול ממועד מתן גזר הדין, היינו 18.11.2004. עיקר טענתו היא כי יש לראותו כנהג בלתי מורשה, לצורך הפקדת רישיון, מאחר והמבקש אחז ברישיון זמני שפג תוקפו ביום 15.4.1993. המבקש מוסיף וטוען כי בעת בה נשפט הייתה בתוקף תקנה 557ד לתקנות התעבורה החלה על מצבים מעין אלה. תקנה זו, טרם ביטולה, קבעה כי יש לראות במבקש בלתי מורשה לנהיגה ובהתאם לחשב את פסילתו. עוד נאמר כי המבקש מפרנס יחיד במשפחתו, עלה על דרך חדשה. המשך פסילתו יגרום לו ולמשפחתו עוול קשה.

עמדת המשיבה

במסגרת דיון במעמד הצדדים שקוים בבקשה, התנגדה ב"כ המשיבה לבקשה. לטענתה, תקנה 557ד עליה סומך המבקש בוטלה למעלה משנה לפני שנגזר דינו של המבקש כאמור ועל כן היא אינה יכולה לסייע בחישוב פסילתו של המבקש. עוד נאמר, בהסתמך על פסיקה מבית מדרשו של בית המשפט העליון כי הכלל הרחב הוא קיומה של חובה להפקיד רישיון וכי הפסילה נמנית, ככלל, ממועד הפקדת הרישיון בפועל. עוד נאמר כי גם אילו הייתה טענה כי המבקש

לא נהג - ומסקירת הטענות דלעיל עולה שאין טענה כזו - לא ניתן לקבל תקופה כזו של "פסילה וולנטרית דה - פקטו" כתקופת פסילה "דה- יורה" לצורכי חישוב תקופת הפסילה.

דין והכרעה

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מזה ומזה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אלה טעמי:

א. הכלל: חובת ההפקדה

סעיף 42 (א) לפקודת התעבורה קובע כי פסילה שהטיל בימ"ש תחול מיום מתן גזר הדין אלא אם הורה בימ"ש אחרת. סעיף 42 (ג) לאותה פקודה קובע כי "בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין: (1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה";. תקנות 556 לתקנות התעבורה קובעת כי בעל רישיון שנפסל לנהיגה "ימציא.. את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה". תקנה 557 לתקנות התעבורה קובעת כי מי שרישיונו פקע או שהומצא לרשות או אבד חייב להמציא את הרישיון גם אם הוא אינו בתוקף, ובמידה ואין רישיון להצגה (משום שאבד או הומצא לרשות) יש לערוך תצהיר מתאים ולהפקידו חלף רישיון. נמצא, כי מן המארג הסטטוטורי דלעיל עולה כי קיימת חובה להמציא רישיון נהיגה למזכירות בימ"ש לאחר שהודע לבעל הרישיון על הפסילה, גם אם הרישיון פקע. רק ממועד ההפקדה - ולא קודם לכן - תימנה תקופת הפסילה.

הצורך להפקיד על כל תג ותג בהוראות החוק והתקנות דלעיל הודגם היטב בפסיקת בית המשפט העליון. ברע"פ 4446/04 ביטון נ' מ"י (6.10.05)) דן בימ"ש בשאלה כיצד יש לנהוג במי שנפסל לנהיגה על ידי בימ"ש ותוקף רישיונו פקע. באותה פרשה נדון עניינם של שלושה שתוקף רישיונם פקע זמן ניכר לפני ביצוע העבירות שביחס אליהן הושת עליהם עונש פסילה. בית המשפט חזר ואישר כי העיקרון אחריו אין מהרהרים הוא כי חובה לעניין מסירת רישיון או חלף רישיון כאמור בסעיף 42 (ג) לפקודת התעבורה ותקנה 557 לתקנות התעבורה. ברע"פ 6696/07 קנטר נ' מ"י (7.8.07) הדגיש בית המשפט העליון כי גם ביחס לרישיון שאינו בתוקף, אין למנות את תקופת הפסילה בפרק הזמן שחלף עד למסירת רישיון או חלף רישיון בהתאם להוראות האמורות.

מן המקובץ עולה עד כה כי הפסיקה קבעה, באופן עקבי למדי, כי גם מי שתוקף רישיונו פקע זמן ניכר לפני שנפסל לנהיגה בגזר דין של בית משפט, מחויב להפקיד רישיון או חלף רישיון על מנת שתקופת הפסילה השיפוטית תחל להימנות.

ב. בתקנה 557(ד) לתקנות התעבורה אין כדי לסייע למבקש

המבקש בהליך זה משליך יהבו על תקנה 557(ד) לתקנות התעבורה. תקנה זו קבעה לאמור: "לא ניתנה הצהרה לפי תקנה זו ורישיונו של בעל רישיון נהיגה שנפסל פקע ולא חודש, יתחיל מרוץ תקופת הפסילה מן היום שלמחרת פקיעת תוקפו של הרישיון." תקנה זו, כך נפסק, "באה להסדיר מצב דברים בו נפסל אדם מלהחזיק רישיון ולאחר מכן

אבד הרישיון ולא ניתן תצהיר והוא פקע, שאז יתחיל מרוץ תקופת הפסילה מיום שלמחרת הפקיעה. מלשון התקנה, ממיקומה כתקנת משנה (ד) ומהתייחסותה לתקנה בכללותה עולה, כי עניינה ברישיון נהיגה שנפסל, אבד, ולא ניתנה הצהרה על אובדנו והוא פקע ולא חודש. (רע"פ 6169/04 הישאם נ' מ"י (8.8.04)). דא עקא, אין בתקנה זו כדי להושיע את המבקש מן הטעם הפשוט כי תקנה זו בוטלה בחודש מאי 2003 בעוד שהמבקש נשפט ועונשו נגזר בחודש נובמבר 2004. משמע, בעת שנגזר דינו של המבקש לא הייתה עוד התקנה בתוקף וממילא לא ניתן היה להסתמך על קיומה בעניינו של המבקש.

ג. הימנעות מנהיגה אינה נחשבת לצורך חישוב הפסילה

ברע"פ 255/12 בوسی נ' מ"י (25.1.12) קבע בית המשפט העליון (כב' השו' רובינשטיין) כי הימנעותו של אדם מנהיגה אינה יכולה להימנות בגדר תקופת פסילה שהוטלה עליו, במקרה ואותו אדם לא פעל כנדרש ולא הפקיד את רישיונו. נפסק כי "ככלל, אין בטענה שהמבקש מנע עצמו מנהיגה בתקופה זו... כדי לפטור אותו מהפקדת הרישיון כדין וזאת אף חרף "הריצוי הכפול" (לכאורה) של תקופת הפסילה. הטעם העומד מאחורי גישה עקרונית זו הוא יצר לב האדם, היתכנות שאינה רחוקה מן הדימיון כי פלונים ואינני מדבר דווקא במבקש דנא ימצאו דרך שלא להפקיד את הרישיון ולהמשיך לנהוג כל עוד לא ילכדו בשנית".

נוכח כל האמור, עולה מן המקובץ המסקנה כי אין מקום בנסיבות העניין לקבל את הבקשה לחישוב פסילה ודינה להידחות.

ניתנה היום, ו' אדר תשע"ד, 06 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.